

Sociolog, publicista Jan Keller: Novičok? To je přece plyn, který se maže na kliky nebo na chleba!

- CZ24 News | 10. září 2020

Novičok je látka svou podstatou mýtická, schopná transsubstanciacie, napsal Jan Schneider v komentáři pro Prvnizpravy.cz a Jan Keller v komentáři pro Právo ještě jeho charakteristiku upřesnil.

O látce zvané novičok toho již víme opravdu hodně. Její vlastnosti nejpřesvědčivěji vystihl bezpečnostní analytik Jan Schneider, píše Jan Keller.

- *Je prý sovětské provenience, ale novičokem ji nazvali na Západě.*
- *Prý je dvousložková, ale občas prý také funguje z jednoho flakónku.*
- *Je to prý nervový plyn, který se prý ale dá také namazat na kliku.*
- *Je prý prchavý, ale občas prý vydrží hodiny, dny - ba týdny.*
- *Účinkuje prý okamžitě, ale někdy prý také s prodlevou.*
- *Prý má obrovský smrtící účinek již v malém množství, ale prý dá se též přežít (pouze to má ten důsledek, že přeživší osoba zmizí - jako se to stalo Sergeji Skripalovi).*
- *Nikdo na světě ho prý nemá, kromě Ruska, ale v nejednom státě jsou prý schopni novičokem zasažené léčit, k čemuž potřebují mít vzorek novičoku. (Ten byl vyráběn do roku 1992 v uzbeckistánském Nukusu, pak vývojoví pracovníci i s dokumentací a laboratořemi odjeli do Spojených států, kde se od té doby věnují zřejmě vývoji dětských pudrů proti opruzení, nebo co.)*
- *Co se účinného rozptýlu týče, v Salisbury prý novičok vážně zasáhl i zasahujícího policistu, v případě prý novičokem zasaženého Alexeje Navalného se desítkám lidí kolem něj v Rusku nic nestalo (je však možné, že byl něčím otráven až v Německu).*

A Jan Keller charakteristiku novičoku rozšiřuje

- Je to látka dvojsložková, k její účinnosti však není zapotřebí vždy obou složek.
- Je to plyn, který se dá dobře mazat na kliky.
- Je tak extrémně prchavý, že vydrží na tomtéž místě působit celé týdny.
- Účinkuje vždy okamžitě s výjimkou těch případů, kdy účinkuje až po nějaké době.
- V malém množství působí automaticky smrt, v množství větším se však dá přežít.
- Poznává se zcela bezpečně podle toho, že v některých případech zasahuje i osoby, které po něm pátrají, jindy je pro všechny, kdo se vyskytnou v okolí, naprosto neškodný.

K této analýze můžeme dodat snad ještě jeden poznatek. Novičok patří spolu s ricinem do skupiny vysoce toxických chemických látek, které Rusko používá ve třech jasně definovaných případech.

- Za prvé tehdy, když má pocit, že minulé sankce, které proti němu byly přijaty, jsou příliš slabé, ztrácejí svoji účinnost a potřebovaly by zdůraznit.
- Za druhé Rusové k některé z těchto látek sahají, když mají dojem, že jejich diplomatické vztahy s jinou zemí jsou jakžtakž uspokojivé, takže je nutno je náležitě vyostřit a zdramatizovat. Za tímto účelem se někdy spokojují pouze s fingovanou hrozbou, kterou se snaží široce medializovat s pomocí těch nejvěrohodnějších mediálních kanálů.
- Nejběžnější je třetí případ, kdy sahají k novičoku proto, aby zhatili některý z projektů, na němž s partnerskou stranou léta spolupracovali a od něhož si slibují velký ekonomický přínos. V posledním případě šlo o to, že Rusové potřebovali, aby v Německu vznikl odpor proti plynovodu Nord Stream 2, který je právě před dokončením. Protože Německo zůstávalo hluché vůči americkým výhradám proti tomuto energetickému projektu, museli Rusové sáhnout k novičoku, aby měli odpůrci rusko-německé spolupráce v oblasti energetiky silnější argumenty.

Na mysl přichází temná předtucha, určená běloruským aktivistům - zdá se, že je jen otázkou času, než se novičok objeví něco vyřešit v Bělorusku. Nebude-li totiž vývoj situace splňovat očekávání Západu, dávejte si pozor, kdo vám nese kelímek s čajem! Putin opravdu nemůže ohlídat zdraví a životy všech, kteří mu sice pilně utrhají na cti, ale když je jejich snažení marné, mohou posloužit ještě jednou, nakonec, jako oběti, píše Jan Schneider.

Jestliže o novičoku zcela spolehlivě toto všechno víme, měli bychom být s předstihem připraveni na to, že ho Rusové opět použijí, aby se vyřadili z možné účasti na dostavbě Dukovan. Otázka je, jak jim v tom zabránit, upozorňuje Jan Keller.

Autor: Jan Keller